

Nr 435.

Av herr **Persson** i Landafors, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 171, angående försäljning av vissa kronoegendomar m. m.

Kungl. Maj:ts proposition nr 171 angående försäljning av vissa kronoegendomar, m. m. är ägnad att väcka starka betänkligheter.

Att kronan — inte minst i fråga om köp och försäljning av fast egendom — under tidigare skeden i mångt och mycket uppträdde på enahanda sätt som andra jordägare har ansetts som naturligt, men i våra dagar göra sig nya synpunkter gällande.

Om arbetarrörelsens efterkrigsprogram skall kunna omsättas i praktiken, kräves en planläggning av landet i dess helhet, en planläggning i riksmåttstock av en med stadsplanering likartad beskaffenhet. För att en sådan planläggning skall kunna ske, och de i en sådan planläggning uppdragna riktlinjerna kunna följas, erfordras att staten tillförsäkrar sig förfoganderätten över den mark, som är ägnad att bebyggas för industri- och bostadsändamål. Nödvändigheten av en sådan landsplanering, vilken tidigare motionsvis i riksdagen framhållits, torde bliva allt allmänare erkänd. Sålunda har exempelvis i bostadssociala utredningens slutbetänkande arkitekten Uno Åhrén gjort sig till tolk för liknande tankegångar.

Att under sådana förhållanden kronan icke annat än i ytterst sällsynta undantagsfall bör avhändas mark, torde stå klart. Orimligt är, att — såsom förutsatts i propositionen nr 171 — kronan skall överlåta mark vid ett tätbebyggt samhälle till ett privat bolag.

Med stöd av vad ovan anförts föreslås,

att riksdagen måtte besluta avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 171 i de delar densamma icke avser punkt 1, förslag till uppgörelse med Stocksunds köping, och att den rätt till fastigheten Sunnerby Storegården 1¹⁸ i Otterstads socken, Skaraborgs län, som tillkommer Kungl. Maj:t och kronan, må utan vederlag överlåtas på innehavarna av fastigheten.

Stockholm i mars 1946.

O. F. Persson.